יום **ב'**, **ח'** ב**חשון** תשס"ג (**14** ב**אוקטובר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

קצת השלמות...

כאשר מדברים על ה"**דף היומי**" בעולם היהודי, אין הכוונה ל"דף" שלנו. הוא טרם זכה לתודעה רחבה מספיקה... אלא, למפעל האדיר של לימוד אותו דף בגמרא בכל העולם כולו, כל יום דף חדש, כל יום בכל מקום ומקום בעולם היהודי, יושבים ביחד ולומדים אותו דף. לימוד זה, מלבד הערך העצמי שלו [״אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, ואלו הן: כיבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והשכמת בית המדרש שחרית וערבית, והכנסת אורחים, וביקור חולים, והכנבת כלה, ולוויית המת, ועיון תפילה, והבאת שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, **ותלמוד תורה כנגד כולם**.״ מסכת שבת קכ"ז.- מתוך ברכות השחר שאיתן מתחילים את תפילת הבוקר], תורם רבות לחיבור בין יהודים, דבר שאי אפשר למדוד את ערכו... מידי 7 שנים, מסיימים את לימוד כל הש"ס (הכינוי לתלמוד בבלי, הבנוי על **ש**שה **ס**דרי משנה, והמורכב מ63 מסכתות שונות), מקיימים סיום, ומתחילים מחזור לימוד חדש.

הרעיון למפעל "הדף היומי" הועלה לראשונה ב"כנסיה הגדולה" של **אגודת ישראל**, שהתקיימה בווינה בשנת תרפ"ג (1923-5683), ע"י **ר' מאיר שפירא** מלובלין, שבפולין, והתקבל בהתלהבות עצומה ברחבי העולם היהודי. אתמול, ז' בחשון, יום השנה לפטירתו.

~~~

"דע מאַין באת...": [המאה הראשונה לספירה]

המלחמה מוכרחת היתה לבוא... אולם, מה כלי הזין שיש להלחם בהם? בזה נחלקו דעותיהן של המפלגות היהודיות השונות. הפרושים המתונים ורודפי השלום היו סבורים, ש**אין** להילחם עם אויב תקיף כרומי, אלא ב**נשק רוחני**. יש להתנגד לו התנגדות של **שב ואל תעשה**. אם אין לגרש את האויב מן הארץ, יש להתרחק ממנו, להתבדל ממנו, לגדור וליחד את החיים הפנימיים עד שלא תהא לשום השפעה נכרית שליטה עליהם.

הפרושים הקיצונים וה"קנאים" דרשו התנגדות של **קום ועשה** לשם החירות המדינית, שהיתה לקנאים תכלית לעצמה, ולפרושים הקיצונים אמצעי לשמירת החירות הרוחנית. הקנאים דרשו מלחמה בכלי זין, התקוממות העם על האויב המחוצף. ולא הספיקה מחלוקת זו לבוא לידי גמר עד שקם המרד.

ארבע שנים (66-70, למניינם) ארכה מלחמה זו בין אומה קטנה **עזת-רוח** עם כובש כל הארץ. בצד מלחמת הדמים כלפי חוץ נמשכה מבפנים, בתוך העם עצמו, מחלוקת עצומה בין "המדיניים" ו"הרוחניים", הקנאים ורודפי השלום, בין המבקשים להציל את הכל והמבקשים להציל לפחות מקצת מן האוטונומיה שמלפנים. נמשכה הגסיסה הקשה (?) של האומה, פרידת הנשמה מגופה המדיני, והקץ הצפוי ממשמש ובא: יהודה נופלת ביד התקיף ממנה, מאות אלפי בניה אובדים בחרב וברעב, ירושלים נחרבת, בית-המקדש נשרף, נופלים גם מבצריה האחרונים, ששרידי הקנאים נמלטו בהם, עד שנת 73. ברחובות רומי הולכים שבויי יהודה בלא כח אחרי מרכבת הנצחון של האויב. המלכות נפלה, המון אוכלוסין אבדו או נפזרו בכמה ארצות, אולם – האומה נשתמרה... ["דברי ימי עם עולם"]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~